

·: ΣΤΥΡΑ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ·:

ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΣ ΗΡΩΩΝ

Ἡ χριστιανική καὶ ἔθνηκή πίστη τῶν ἀγωνιστῶν τῆς
Κύπρου ὅπως μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸν Ἄγωνα τῆς ΕΟΚΑ
καὶ ὅπως ἀκριβῶς καταγράφεται «ἰδίαις χερσίν».

ΛΕΥΚΩΣΙΑ, ΑΛΛΟΣ'

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Κ. ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ

Εγιναν λαμπρότατοι και ένθουσιώδεις έορταί πανταχοῦ. Είς τὸ Πανεπιστήμιον τὸ Σάββατον 6 ἰσταμένου εἶχαμεν τὴν φοιτητικὴν μας έορτὴν τὴν ὁποίαν ἐτίμησαν ὅλοι αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως, ἀπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἀπαμείας, μέχρι τοῦ ὑπουργοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ Βορείου Ἑλλάδος κ. Μπασιάκου, τοῦ Δημάρχου, τῆς Συγκλήτου μετὰ τοῦ Προτάνεως καὶ τῶν σεβαστῶν μας καθηγητῶν καὶ πλῆθος κόσμου.

Τὸ πρόγραμμα μας ἦτο πλουσιώτατον, μὴ ἀνέθεσαν δὲ οἱ φοιτηταὶ τιμητικῶς ὡς ἀλυτρώτου νὰ ἐκφωνήσω τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας. Τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἐτόνιζα τὸν πόθον τῆς Κύπρου ἦτο ἀφαντάστως συγκινητικὸν καὶ ὅλοι μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας ἐπὶ ὄραν ἐφώναζον, ΚΥ-ΠΡΟΣ... ΚΥΠΡΟΣ. Ὁ κ. Ὑπουργὸς ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ βήματος ἐτόνισε ὅτι θὰ ἐργασθῆ ἐντόνως μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν ἐδαφῶν.

Πρὸ ἡμερῶν τινῶν ὁ σεβαστὸς μου καθηγητῆς Ἀνοργάνου Χημείας κ. Κ. Θ. Καββασιάδης μὴ εἶπε ὅτι προτίθεται κατὰ τὸ καλοκαίρι νὰ κατέλθῃ εἰς Κύπρον ὅπου θὰ δώσῃ ἀρκετὰς διαλέξεις. Ἔχει σπουδάσει εἰς Ἀγγλίαν ὅπου ἐγνώρισε καὶ τοὺς κ. Γεώργ. Μαραγκὸν (χειροῦργον), Ὀδυσσεά Τσαγγαρίδην—ἀρχιτέκτονα—καὶ ἄλλους Κυπρίους, φαίνεται δὲ ὅτι εὐρίσκειται εἰς συνεννόησιν μὲ αὐτούς. Μὴ ἀνέφερον ὅτι θὰ παραθερίσῃ εἰς Πλάτρας καὶ ὠμίλῃσιν διὰ τὸ Λύκειον Ἑλληνίδων καὶ τὴν καθόλου δρᾶσιν του, θὰ εὐχαριστηθῆ δὲ ἂν ἔχει πρόσκλησίν του διὰ σχετικὴν διάλεξιν εἰς τὴν πόλιν μας. Σᾶς σημειῶνω ὅτι ὁ σ. μου καθηγητῆς εἶναι γνωστὸς εἰς ὅλον τὸ Πανεπιστήμιον διὰ τὸ ἐξαιρετικὸν του χιοῦμορ, πολ- λάκις δὲ ἄλλοι φοιτηταὶ παρακολουθοῦν τὸ κατὰ τὰ ἄλλα οὐχὶ εὐχάριστον μάθημά του—Χημεία—διὰ νὰ ἀπολαύσων τὸ ἔξυπνόν του χιοῦμορ...».

Μὲ ἀγάπην καὶ σεβασμὸν
Κυριάκος»

Ἔνα πολὺ χαρακτηριστικὸ παράδειγμα τοῦ ὅτι ὁ ἀντικομμουνισμὸς τοῦ Μάτση ἔμενε πάνω ἀπὸ κάθε ταπεινὴ ἐμπάθεια εἶναι καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι φθάνει στὸ σημεῖον νὰ ὑπερασπισθῆ τὸν Κύπριον συμφοιτητῆ του Γιάννη Δρουσιώτη πὺ εἶχε συνταχθῆ μὲ τοὺς ἀντάρτες καὶ εἶχε καταδικασθῆ σὲ θάνατον. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Δρουσιώτη εἶχε σκοτωθῆ. Ἐνῶ θὰ περιέμενε κανεὶς ὅτι ὁ Μάτσης θὰ ἀναθεμάτιζε τὸν συμπατριώτη του, ἢ ὅτι ἔστω θὰ ἔμενε παγερὰ ἀδιάφορος ἐμπρὸς στὴν καταδίκη του σὲ θάνατον, ἐκεῖνος τὸν ἐπισκέπτεται στὴν φυλακὴ καὶ τὸν ὑπερασπίζεται στὸ στρατοδικεῖο. Ἄλλωστε, καὶ ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια, κατὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ΕΟΚΑ, θὰ ἐπιχειρήσῃ μὲ τὴν πειθῶ καὶ τὸν διάλογο νὰ ἔχει ἐπαφὴ μὲ Κυπρίους κομμουνιστὰς, πρᾶγμα πὺ προκάλεσε καταγγελία του στὸν Διγενὴ ὅτι τάχα ἦταν κομμουνιστῆς!...

Στὸ ἡμερολόγιό του γράφει ὁ Μάτσης, στὶς 24 Ἰουνίου 1948, τὰ ἀκόλουθα σχετικὰ μὲ τὸ θέμα Δρουσιώτη:

«Γιὰ 20 λεπτά (5+50—6+10) ἔμεινα μὲ τὸν Γιάννη Δρουσιώτη στὴ φυλακὴ τοῦ Ἑπταπυργίου.

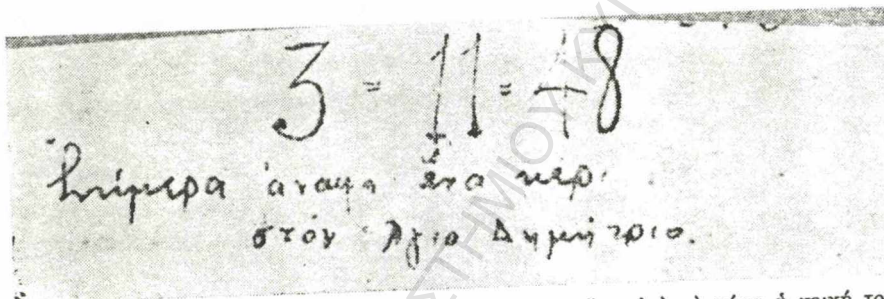
Ὁ ἄνεμος φυσοῦσε ἄγρια ἀναταράζοντας τὰ πάντα, ἐνῶ τὴ δική μου ψυχὴ τράνταξε ἡ ἀγωνία. Πῶς θὰ τὸν δῶ; Ἦμουν τὸ πρῶτο γνωστὸ πρόσωπο ποῦ θὰ ἔβλεπε μετὰ τὴν 6ην Μαρτίου.

Ἔμαθα πάντα στὴ ζωὴ ν' ἀγαπῶ καὶ νὰ ἐκτιμῶ τοὺς ιδεολόγους ἀγωνιστὲς ποὺ ξέρουν ν' ἀγωνιστοῦν γιὰ ἓνα ἰδανικὸ — ἀδιάφορο ποῦ εἶναι αὐτὸ — ἀρκεῖ νὰ τὸ πιστεύουν. Καὶ ὁ Γιάννης Δρουσιώτης τὸ πίστευε.

«Ρίχνομαι — ἔλεε στὸν ὄρκο του — μὲ ἀκράτητη ὁρμὴ στὴ μάχη γιὰτὶ ξέρω νὰ ζήσω καὶ νὰ πεθάνω γιὰ ἓνα ἰδανικόν. Κι' ἂν νεκρὸς πέσω, θὰ πέσω νικητὴς, πιστὸς στὶς ἡρωϊκὲς παραδόσεις τῶν ἀμετρήτων καὶ ἀγνώστων λαϊκῶν ἀγωνιστῶν».

Κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς συγκαταλεγόταν καὶ ὁ ἀδελφός του...

Μὲ αὐτὲς τὶς σκέψεις ἀνέβαινα τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο ποῦ ὠδηγοῦσε

Νοέμβριος 1948: Ὁ Μάτοης γράφει γιὰ νὰ θυμᾶται, ὅτι αὐτὴ τὴ μέρα ἡ ψυχὴ του ἔνοιωσε τὴν ἀνάγκη ν' ἀνάψῃ κερί στὸν Ἅγιο Δημήτριο.

στὸ γνωστὸ Ἑπταπύργιο. Στὰ πόδια μας κάτω ἀπλωνόταν ἡ Θεσσαλονίκη μὲ ὅλη τὴν γραφικότητα καὶ τὴν ἀφθαστὴ μεγαλοπρέπειά της. Τὸ αὐτοκίνητο διαρκῶς ἀνεβαίνει.

Ἐπὶ τέλους φθάνουμε. Διασχίζουμε τὴν σειρὰ τῶν τειχῶν ποὺ ὑψώνονται αἰώνιοι μάρτυρες τοῦ κλέους τῆς Ἑλληνικῆς μας Θεσσαλονίκης καὶ στὸν ἀτέλειωτο δρόμο ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρη στὴν ἄλλη χίλιες σκέψεις ἀλληλοδιαδέχονται ἀλλήλας στὸ μυαλό. Ἐδῶ τσάκισαν τὰ μούτρα τους οἱ βάρβαροι ποὺ ὄνειρεύτηκαν ν' ἀρπάσουν τὴν περήφανη πόλη τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἐδῶ πάνω ἡ πίστις τῶν ὑπερασπιστῶν της εἶδε τὸν Ἅγιο Δημήτριο νὰ καταδιώκῃ καὶ νὰ τρέπῃ εἰς φυγὴν τοὺς Σλαῦους γιὰ νὰ σώσῃ τὴν πόλη του.

Ἐδῶ πάνω σωριάστηκαν ἐρείπια τὰ ὄνειρα τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ στὸν κυματοθραύστη αὐτὸ ποῦ στερεωμένος ἀπὸ τὰ σιδερένια στήθια τῶν πατέρων μας στάθηκε ἀλύγιστος, συντρίφτηκαν σὰν κύματα οἱ

ἐπιθέσεις τοῦ
Ἐδῶ

νὰ χρόνια ἔπιβάλλεται
νύμφης τοῦ

Ἐδῶ
λάδος καὶ ἔ
Ἑλληνικὴ τ
περάσουν οἱ

Καὶ ε
ὅποιον δὲν ε
γούς των γι

Αὐτὴ
ἰδιαιτέρως

Ὁ Γ
δὺο ἀντίθετ
μου ψηλά».

Αὐτὰ
καθησυχάσι
μῆνα περίο
γάλες δίκες

Πάντ
«Τὸ

Θέλησε νὰ τ
τερα. Εἶμαι
πενικιλ
φάλι μου».

Ἐν τ
κόπτει. Τυγ
τὴν εὐκαιρί
γιὰ τελευτα

Μᾶς
ἓνας ἀληθιν
Στὶς
μὲς γράφει

«Καὶ
ἀντίθεση μὲ
Δὲν ὑπάρχει
σαι στὴν π
λονικὴ ποῦν
Τὴν